

บทที่ ๑

นานนับได้หลายวันกว่าจะได้ร่วมรับประทานอาหารเย็นกันอย่างพร้อมหน้ากับครอบครัวสักครั้งหนึ่งเพราะตอนนี้ธุรกิจของทางบ้านกำลังยุ่ง

หนึ่งเดือนหวังว่าจะได้คุยแต่เรื่องรื่นรมย์กับพ่อ แม่ และน้องสาวคนเดียว แต่มันไม่ใช่...

"เมื่อกี้พัน...ว่าไงนะ พี่ฟังไม่ผิดใช่ไหม พันบอกว่า...จะแต่งงาน"

หนึ่งเดือนพยายามถามพันดาวน้องสาวซ้ำอีกครั้ง และคำตอบที่ได้จากหญิงสาววัยยี่สิบเอ็ดเต็มเมื่อสามวันก่อนคือ "คะพี่หนึ่ง พันบอกว่าพันจะแต่งงานเร็วๆ นี้"

น้องสาวตอบกลับมาด้วยรอยยิ้มทั้งเยือกเย็นและอ่อนหวานอันเป็นบุคลิกของเธอ

หนึ่งเดือนตกใจ หันขวับไปทางบิดาและมารดาที่ทำหน้าเหมือนเห็นผีหลอกตอนหัวค่ำเช่นกัน

ก็ทำไมทุกคนจะไม่ตระหนกเล่า ในเมื่อพันดาวเป็นโรคหัวใจ ตั้งแต่กำเนิด หมอที่ดูแลรักษาเธอทุกคนล้วนบอกว่า...อย่าว่าแต่จะ

มีลูกเลย แต่มีเพศสัมพันธ์ยังอันตราย

"พิน หนู...หนูไปคบใครตอนไหน ทำไมแม่ไม่รู้เลยละลูก แล้วนี่ถึงกับ...ถึงกับจะแต่งงานกันแล้วด้วย มันอะไรกัน แม่ลงไปหมดแล้วนะ"

"ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร ลูกพิน"

นายภรรยาคำถามได้ตรงประเด็นมากกว่านางเรื่องอำไพ ศรีภรรยา ประธานธุรกิจผู้เก่งฉกาจคนหนึ่งในแวดวงค้าอัญมณีในประเทศไทย

ระยะหลังธุรกิจที่สืบทอดต่อกันมาในครอบครัวเริ่มย่ออยู่กับที่ยอดขายไม่เพิ่มไม่ลด กำลังจะถึงจุดอิมิตัว โชคดีที่หนึ่งเดือนลูกสาวคนโตของเขากับพี่ตวันลูกชายคนโตของพี่ชายช่วยกันปรับแบรนด์ใหม่โดยเจาะตลาดกลุ่มลูกค้าวัยทำงาน เน้นการประชาสัมพันธ์และการตลาด Freeze Diamond จึงผงาดขึ้นมาในวงการอัญมณีที่กำลังซบเซาอย่างสง่าผ่าเผย

ทุกคนหัวหมอนอยู่กับธุรกิจของครอบครัว ในขณะที่พินดาวผู้มีร่างกายอ่อนแอและเรียนจบมาทางการออกแบบเครื่องประดับใช้เวลาทำงานอยู่กับบ้านพร้อมทั้งรักษาเนื้อรักษาตัวไปด้วย แต่ไม่มีใครรู้เห็นเลยว่าพินดาวไปรักไปชอบกับใครตอนไหน

"เขาซื้อรถดีดะ" หญิงสาวรายงานด้วยน้ำเสียงหวานๆ แฝงเบาดวงหน้าสวยน่ารักและไม่ได้ซีดเซียวอย่างคนมีโรคประจำตัวมียังได้งามละมุนละไม ให้ความรู้สึกตรงกันข้ามกับคนคล่องแคล่วว่องไวและมั่นใจเกินร้อยอย่างหนึ่งเดือนผู้พี่

ที่ว่าเพียงแค่อ่ยนามของชายหนุ่มผู้นั้นออกมา หนึ่งเดือนหน้าเปลี่ยนสี เพราะไม่เพียงเขาจัดอยู่ในวงค์หวานวามเคี้ยวของพวกนามสกุลดัง ใหญ่โต แต่ยังได้ชื่อว่าเปลี่ยนคู่ควงบ่อยจนเลื่องชื่อด้วย

"ทำไมต้องเป็นคนคนนี้!"

หนึ่งเดือนตบโตะรับประทานอาหารดั่งปัง แม่โตะซึ่งเป็นหินอ่อน

หนาหนักสีขาวนวลจะไม่สะดุ้งสะเทือนกับกิริยาเกรี้ยวกราดของเธอ แต่จวนข้าวกับช้อนล้อมที่บังเอิญเข้าไปอยู่ใต้เพลิงโทสะพอดิบพอดี ก็โดนฝ่ามือกระแทกใส่จนกระเด็นขึ้น จวนข้าว ช้อนล้อมร่วงหล่นจากโต๊ะลงไปแตกบนพื้นเสียงดังเบรื่อง

เด็กรับใช้ที่ยืนห่างออกไปและคนเป็นโรคหัวใจสะดุ้งเฮือก คนหลังถึงกับเอามือกุมหน้าอกข้างซ้าย สีหน้าไม่ดี แต่ก็ไม่ได้ตกใจ ถึงขั้นทำให้อาการกำเริบ

พันดาวชินแล้วกับนิสัยของพี่สาวเธอ หนึ่งเดือนเกิดมาเลิศเลอ เก่งทั้งเรียนทั้งกีฬา ทำอะไรก็โดดเด่นไปหมด ขณะยังเรียนไม่จบปริญญาโทบริหารธุรกิจ เข้าไปทำงานได้ไม่เท่าไรยังช่วยพัฒนาระดับบริหารของครอบครัวฝ่าวิกฤตไปได้ จนใครๆ ไม่สามารถมองข้ามความคิดเห็นของหนึ่งเดือน

แล้วมันจะแปลกอะไรที่พี่สาวของเธอเป็นคนเผด็จการ ชอบสั่ง "พันเป็นโรคหัวใจ แต่ไม่ได้ไรหัวใจนะคะพี่หนึ่ง พันมีความรักได้เหมือนกัน หรือพี่หนึ่งจะให้พันเป็นทั้งโรคหัวใจเป็นทั้งคนไม่มีหัวใจคะ... พันจะได้ไม่รักใคร่อีกเลยแม้แต่พี่หนึ่ง"

พันดาวตัดพ้อด้วยดวงตาที่เริ่มแดงระเรื่อ หนึ่งเดือนถึงกับสะอึก อยู่ในอกด้วยใจจริงนั่นทั้งรักทั้งห่วง กระนั้นจะให้เธอมาง้องอนน้อง ทั้งที่กำลังโกรธก็ไม่ใช้

"พัน พี่ไม่ได้หวงห้ามหากพันจะมีความรัก แต่ทำไมต้องเป็นผู้ชายคนนี้ด้วย พันก็รู้ว่าเขาเป็นเลื้อยผู้หญิง"

"นั่นสิลูก ไปรู้จักกันตอนไหนนะ" นางเรื่องอำไพพาเสียงอ่อนๆ เข้ามากลางศึกเพราะรู้ว่าหากปล่อยให้พี่น้องคุยกันไปเรื่อยๆ คงจบลงที่หนึ่งเดือนเสียงดังและพันดาวหุบปากเงียบ ทว่านั่นไม่ใช่ตอนจบของเรื่อง แต่เก็บลาวาไว้ใต้ภูเขาไฟที่ยังไม่ระเบิดเท่านั้น "พันไม่ค่อยได้ออกจากบ้าน ไม่ค่อยได้ออกงานที่ไหน เขียวก็น้อย..."

"พันรู้จ้กคุณรักผ่านเทพหัตตะ"

"เทพหัตตะ?" หนึ่งในเดือนตวัดเสียงสูงปรืด "ไอ้หมอนี้อีกแล้วหรือ พี่บอกแล้วไงให้เลิกคบๆ ไอ้พวกลูกตระกูลดังไม่มีสมอง พันก็ยังไม่ไปไหนมาไหนกับมันเรื่องๆ!"

"อย่าเสียงดังลูกหนึ่ง" นายภรรพรามลูกสาวคนโต

หญิงสาวที่ยังอยู่ในชุดสูทกระโปรงสีน้ำตาลครีมและเกล้าผมแต่งหน้าจนดูแก่กว่าอายุจริงไปเยอะเม้มปากทันทีด้วยความเกรงใจบิดา

เธอปรับอารมณ์ให้ลดระดับลงก่อนตอบท "...อ้อ พี่รู้แล้วว่าไปรู้จักกันได้ยังไง นายเทพหัตตะกับคุณรักอะไรนั่นนามสกุลเดียวกัน ทำไมเขาชักชวนไปหากันหรือ"

"ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะพี่หนึ่ง..." พันดาวลอบถอนหายใจเมื่อพี่สาวไม่ขึ้นเสียง

เธอทราบและทุกคนก็ล้วนทราบ...ว่าหนึ่งเดือนทั้งรักและเป็นห่วง พันดาว แต่การได้รับคำสั่งให้ทำนั่นทำนี่และห้ามทำอย่างนั้นอย่างนี้ ตลอดเวลาคือสิ่งที่ไม่ว่าใคร...ก็อึดอัด

พันดาวชอบบริหารธุรกิจ ชอบพบปะผู้คน แต่เมื่อหนึ่งเดือนและแม่เห็นชอบว่าควรเรียนสาขาที่หัวใจไม่ต้องรับภาระหนัก เธอก็ยอมเรียนด้านซิดๆ เซียนๆ อย่างออกแบบเครื่องประดับ เธอชอบการจัดการสัมมนาและดูแลพนักงาน แต่เมื่อบิดาบอกว่ามันเป็นงานหนัก เธอก็ยอมทำแค่แต่งตัวสวยๆ และออกงานร่วมกับครอบครัว นานๆ ครั้ง

พันดาวเคยยอมถูกมัดมือมัดเท้าไม่ให้กระดิกทำอะไรเลยก็เพราะความรักที่มีต่อทุกคน แต่ตอนนี้เธอมีความรักแล้ว และเธอจะสู้ แม้ว่าความรักครั้งนี้จะเป็นความเห็นแก่ตัวอย่างร้ายกาจจนถึงขั้นทำให้เธอต้องแตกหักกับหนึ่งเดือน แต่เธอก็ 'ถล่มลึก' จนยาก

จะถอนตัวถอนใจ

"เทพเป็นเพื่อนพັນมาตั้งแต่เรียนด้วยกัน เขาไม่ชักนำพັນไปให้พี่ชายเขาหรอกค่ะ เราแค่รู้จักกันโดยบังเอิญตอนที่พັນออกไปกินข้าวกับเทพแล้วเจอคุณรัก หลังจากนั้นก็คุยกันมาเรื่อยๆ..."

"พັນ" หนึ่งในเดือนขุด สีหน้าแย่มากๆ "พี่ถามจริงๆ ที่พັນคิดจะแต่งงานกับเขาเนี่ย เพราะว่าพັນ...พลาดทำให้เขาไปแล้วหรือเปล่า"

พັນดาวขมวดคิ้วยุ่ง เม้มปากมองหนึ่งเดือนด้วยความโกรธระคนน้อยใจ หญิงสาววัยใสซ่อนรอยน้ำตาแล้วลุกขึ้น สะบัดหน้าเดินออกจากห้องรับประทานอาหารโดยไม่ให้คำตอบ

คล้อยหลัง...

หนึ่งเดือนถึงกับเอนหลังลงพิงพนักเก้าอี้ไม้ฝั่งมุกอย่างอ่อนล้า หน้าซีดจนขาวไปหมด ข้างนางเรื่องอำไพสับสนจนน้ำตาคลอหน่วย ส่วนนายภรรยารถอนหายใจเฮือก ดิ่งคู่ชีวิตมากอดโหล่ปลอบและดึงลูกสาวคนโต

"หนึ่งไม่ควรถามน้องอย่างนั้นนะลูก ต่อหน้าพ่อแม่..."

"หนึ่งทราบค่ะ หนึ่งขอโทษ... หนึ่งตกใจ ก็พอคิดถึงนายรติศอะไรนั่นนึ๊บ ใจหนึ่งก็พุ่งเข้าไปหาปัญหานั่นทันที มัน...ไม่แปลกไม่ใช่หรือคะ"

ใช่...และเพราะเหตุนั้นแหละ นางเรื่องอำไพถึงน้ำตาตก

"แล้วเรื่องมันเป็นยังไงกันแน่ แม่จะรู้เรื่องไหม หนึ่ง พันอยู่แต่ในบ้าน จะไปรู้ทันอะไรใครได้ยังไง"

"ค่ะๆ แม่ แม่อย่าร้องไห้ นะ ไม่เอาค่ะ..." หนึ่งเดือนรีบหยิบผ้าเช็ดหน้ายื่นให้แม่

นางเรื่องอำไพนับเป็นนักธุรกิจหญิงที่เก่งคนหนึ่ง แต่เมื่อเป็นเรื่องของลูกสาวคนเล็กที่เจ็บปวดๆ แดดๆ จนหมอบเคยกบอกแล้วว่า จะอายุไม่ยืน เธอก็อ่อนแอได้อย่างน่าเหลือเชื่อ

"แม่อย่าเพิ่งคิดมากนะคะ อาจจะไม่มีอะไรก็ได้ หนึ่งคงปากพล่อยไปอย่างพ่อว่า ถึงพินจะอยู่แต่ในบ้าน แต่น้องก็ไม่ใช่คนโง่ อีกร่าง...เรื่องมีคู่ หมอก็บอกแล้วว่าลำบาก คง...ไม่มีอะไรหรอกคะ น่าจะโดนเป้าหุอะโรมามากกว่า ยิ่งไงพินเขาก็ได้ชื่อว่าเป็นทายาทของฟรีช ไดมอนด์ ฝ่ายนั้นคงหวังอะไรบ้างหรือมั้ง"

"แต่เท่าที่พ่อฟังมา นายรติคะไรนั้นเขาก็ไม่ใช่ระอะ นามสกุลดังเก่าแก่แต่ก็ไม่ได้เกกมะเหรกเกเร มีเงินมีทองออกจะเยอะ ที่พ่อสงสัยก็แค่ทำไมเขาถึงมาวุ่นวายกับยัยพินทั้งที่น่าจะอ่อนแอกว่ากัน บานพะเรอ แถมคนของเรายังเป็นโรคหัวใจด้วย"

นั่นล่ะที่หนึ่งเดือนกึ่ง...

น้องไปรู้จักตอนไหนนี่ปิดตกได้ แต่คบหากันอย่างไรไม่มีข่าวคราวออกมาให้เห็นให้ได้ยินเข้าหูบ้างเลย ผิดกับนายรติคนหนึ่งที่เปลี่ยนคู่ควงที่พวกชาวสังคมคนมีเงินมักซุบซิบกันให้อึ้ง เพราะคู่ควงเขาแต่ละคนมีแต่สาวสวย ไม่นางแบบ ดารา ก็พวกนางงามมีตำแหน่งจากเวทีประกวดระดับประเทศ

"หนึ่งปวดหัวจ้ะพ่อ เอาเป็นว่าหนึ่งจะสืบเรื่องนี้ดูแล้วกันนะคะ แต่หนึ่งยังมีงาน...อาจจะจ้างนักสืบ"

"อย่าให้ถึงมือนักสืบเลยลูก" แม่ห้ามและสะอื้นลมอย่างพอจะทำได้บ้างแล้ว "แม่ว่ามันตลก คนก็คนของเรา ออกไปไหนก็นานๆ ครั้ง จะให้นักสืบมานั่งจ้องน้องอยู่หน้าบ้านเราแล้วพอน้องออกไปไหนค่อยตามเธอ"

"ก็จริงนะ..." หนึ่งเดือนเสยผมข้างหน้าที่เซ็ดไว้เป็นกะบังต่ำๆ พอให้ไม่ให้ดวงหน้าสวยคมดูดูเกิน พิณจพิเคราะห์สถานการณ์ครู่หนึ่งก็ถอนหายใจเฮือก "หรือเราจะรอให้พินพูดเรื่องนี้อีกทีดีคะ"

"พ่อคิดว่าคงต้องเป็นอย่างนั้นล่ะมั้ง แต่ก็ออกจะห่วง...พินต้องเจียบนะลูก อาจจะโกรธที่เราหาว่าเขาทำตัวไม่ดีจนไม่พูดเรื่องนี้อีกเลยก็ได้"

"ก็ให้มันรู้ไปลึะพอว่าจะไม่พุดอีกเลย ถ้าอย่างนั้นอย่าหวังว่าจะมาสู่ขอทาบทามอะไรกันแล้วกัน"

"อย่าให้ดูเดือดนั้กเลยลูก น้องโตแล้วนะ ไม่ใช่เด็ก เอาไว้แม่จะลองถามดูอีกทีตอนน้องอารมณดีก็แล้วกัน"

"แม่จะถามเองหรือคะ ถามยังงั้ละ ตะล่อมถามตอนไหน งานแม่เยอะเหมือนกันนะ ไ้ไหนจะติดต่อกพวกคุณหญิงคุณนายอยู่ คุณป้าสะใ้บ่บอกทำคนเดียวน้ไม่ไหวนะ"

"เฮ้อ..." นางเรื่องอ้าไ้พถอนหายใจเฮืออก "ก็แล้วจะให้ทำยังงั้ละ แม่ถามก็คงดีกว่หนึ่งถาม เดียวก็ทะเลาะกับน้องอีก"

คำปรามาสลวงหน้า...แม่จะเป็นเรื่องเล็กน้ิดเดียว แต่สำหรับหนึ่งเดือน...คงเพราะท้ฐิของคนเป็นพี่และผู้หญิงเก่ง เมื่อทำเรื่องเล็กน้ิดเดียวอย่างนี้ไม่สำเร็จ หนึ่งเดือน...ข้องใจ

"ไม่ต้องห้รอกคะแม่ ถึงพันไม่บอก หนึ่งก็มีปัญญาสืบรู้จนได้ เดียวหนึ่งทำเอง"

"หนูจะทำยังงั้"

"มีค่นให้ถามเยอะเยะไป"

"เรื่องภายในอย่าให้รู้ถึงหุคนภายนอกนะลูก"

"คนภายในน้ีแหละคะจะโดนก่อนค่นอื่น คอยดูนะ เจอน้ทเมื่อไร หนึ่งจะเล่นงานให้หนักเชียว!"

'น้ท' ที่หนึ่งเดือนพุดถึงเมื่อวาน ขณะนี้กำลังโดนเล่นงานหนัก อย่่างที่เธอตั้งปณิธานเอาไว้

หญิงสาวน้ิดเขาออกมาพบที่ห้องทำงานส่วนตัวของเธอบนอาคารบริษัท เจอกันแล้วก็ระดมตีเขาก่อนเจรจาคความอันใดจนณ้ฐนน้ทตกใจ กระโดดหนีแทบไม่ทัน

"อ้๊ยๆๆ ตีน้ททำไม่เนี้ยหนึ่ง"

"ทำไมจะตีไม่ได้!" หญิงสาวแยกเขี้ยวใส่เขา "หนึ่งขอให้หนัก ช่วยดูน้องให้ด้วยเวลาแวะไปที่บ้าน แล้วทำไมยังปล่อยให้เกิดเรื่องขึ้นได้หา!"

หนึ่งเดือนตบท้ายประโยคด้วยการฟาดต้นแขนแข็งแรงของเขา จนฉันทันนท้ห่อปาก "ก็มันเรื่องอะไรล่ะ น้ทงไปหมดแล้วนะ..."

"เมื่อวานพันบอกว่าจะแต่งงานกับนายรติศ"

"ใคร? คึ้นๆ"

"มีหน้ามาตกใจเธอ" หญิงสาวตีเขาก็กทีหนึ่งอย่างมันเขี้ยวแต่เบา "เสื่อผู้หญิงนามสกุลดั่งนั้นไง"

"เฮ้ย!" ชายหนุ่มมุกทานเสียงดัง หน้าขาวๆ เรียบร้อยดูสุภาพเหวอไป "เขาไปรู้จักกันตอนไหนนะ"

"ก็หนึ่งกำลังถามน้ทอยู่เนี้ไง เป็นหมอประจำตัวพันประสาอะไร ถึงได้ไม่รู้เรื่อง น้ทงอุตส่าห์ฝากฝังน้องกับน้ทแล้วนะ ทำไมน้ททำอย่างนี้ล่ะ"

"เฮ้ย แล้วมาโยนตำแหน่งหมอประจำตัวพันให้น้ทตั้งแต่เมื่อไร น้ทแค่แวะไปดูพันให้เป็นครั้งคราวเวลาขับรถผ่านบ้านแล้วมีเวลาเหลืออะ"

บ้านของนายแพทย์ฉันทันนท้ที่อยู่ลึกเข้าไปในซอยเดียวกัน เวลาเขาไปเข้าเวรที่โรงพยาบาลและขับรถผ่าน เขามักจะแวะเข้ามาที่บ้านของหนึ่งเดือน แม้จะไม่ค่อยเจอแฟนสาวที่บ้านเพราะช่วงปีที่ผ่านมาี้ เธอ่วนอยู่กับการบริหารธุรกิจของครอบครัว แต่เขาถือคติว่าไม่แวะดูกันเลยก็ออกจะใจดำ

แวะไปถามไถ่ เจอนายภรรยาบ้าง เจอนางเรื่องอำไพบ้าง บางทีก็พันดาว แล้วก็ไปทำงาน

"พูดอย่างนี้เตี๋ยวอาจารย์ท่านก็เคืองเอาหรือก หว่าน้ทไปยุ่งวุ่นวายกับคนใช้โรคหัวใจท่าน...โดนงับหัวพอดี"

"มันก็น่าให้อาจารย์หมองบหัวลัทธิ โอ๊ย! หนึ่งปวดหัวจะแยแล้ว
เนี่ย เรื่องมันเกิดขึ้นตอนไหนยังไง ทำไมไม่มีคนรู้เลยละ"

"นั่นก็งั้นนะ เออ ถ้าเป็นหมอเจ็ดละว่าไปอย่าง เห็นชอบตาม
อาจารย์มาตรวจห้องพันออกบ่อย ปึงปึงกันขึ้นมา นัทจะไม่สงสัยเลย
นะนั่น"

"เป็นหมอเจ็ดดังดีกว่า..." หนึ่งเดือนโผเผกลับไปนั่งหลังโต๊ะทำงาน
เอนหลังลงพิงพนักเก้าอี้หนึ่งอย่างเหนื่อยอ่อน "...หมอเจ็ดเป็นลูกศิษย์
คนโปรดของอาจารย์ เรียนด้านโรคหัวใจโดยเฉพาะ คงจะดูแลพัน
ได้ ที่ไหนจะเหมือนนัท หนึ่งอุตส่าห์เคຍ်คະยอให้เรียนเฉพาะทาง
สาขานี้ ไม่เห็นเรียนให้หนึ่ง"

"คนไม่ชอบจะมาบังคับกันได้ยังไง หนึ่งนี้ นัทเรียนจบมา
เป็นหมอกระดูกแล้วก็ยังพูดถึงอีก นัทชอบหักกระดูกคนเล่น เข้าใจ
บ้างสิ"

ณัฐนนท์ขยับหัวคิ้วหนาเข้มเข้าหากัน แม้เขาจะยอมให้หนึ่งเดือน
ในหลายๆ เรื่องจนเหมือนอ่อนแอกว่า แต่ความจริงเขาเป็นผู้ชาย
เต็มตัว เรื่องจะให้ใครมาบงการชีวิตหรือช่วยตัดสินใจเรื่องใหญ่
ขนาดนี้ให้เป็นไม่มี

นี่ละคือสิ่งที่ทำให้หนึ่งเดือนยังเกรงใจแฟนหนุ่มที่คบหากัน
มานานหกปี หาไม่แล้วผู้หญิงเก่งอย่างเธอคงมองไม่เห็นหัวณัฐนนท์
"...หนึ่งจะลองไปคุยกับนายรติคนนั้นดู..."

หลังหนึ่งเดือนเหม่อมองเพดานเงียบๆ ครู่หนึ่งก็พึมพำสิ่งที่ทำให้
แฟนหนุ่มตาโต "หนึ่งว่าไงนะ"

"หนึ่งบอกว่าจะลองไปคุยกับนายรติอะไรนั่นดู หนึ่งอยากรู้ว่า
เขาไปรู้จักกันได้ยังไง และคิดจะแต่งงานเป็นเรื่องเป็นราวจริงหรือ"

"หนึ่ง" ณัฐนนท์นั่งลงบนเก้าอี้ตัวตรงข้ามเธอแล้วโน้มตัวข้ามโต๊ะ
"เอาจริงหรือ ได้ข่าวว่าผู้หญิงเข้าหาคนคนนั้นยากนะ"

"นี่รู้มาจากไหน"

"นี่ชอบสาระแนเรื่องชาวบ้านเป็นงานอดิเรกไง"

"บ้า" หนึ่งเดือนหัวเราะได้เมื่อแฟนหนุ่มเข้าด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

ณัฐนนท์เป็นพวกตลกหน้าตาย เป็นนายแพทย์อนาคตไกลที่บังเอิญได้มารู้จักกับเธอในวันพระราชทานปริญญาบัตร เป็นญาติห่างๆ ของเพื่อนร่วมรุ่นที่แวมมาร่วมงานและอยู่ด้วยในงานฉลอง เธอไม่เคยเห็นเขาเครียดจนเกินควรแม้จะทำงานเหนื่อยแสนเหนื่อย เขาเข้มแข็งและอดทนเสมอ

คนภายนอกอาจจะเห็นว่าเขามาคบกับทนายมหาเศรษฐีสาวเพราะหวังผลประโยชน์ แต่เธอต่างหากที่จำเป็นต้องมีเขาเป็นเพื่อนเป็นที่พักอารมณ์

"ถามจริง นี่ไปรู้มาได้ไง"

"ถ้าให้ตอบตรง นึกก็ฟังพยาบาลเขาเม้าท์นะสิ เวลานั่งล้อมวงกินข้าวด้วยกันเขาก็คุยเรื่องหนุ่มๆ..."

"ส่วนหอมหนุ่มก็คุยเรื่องสาวๆ"

"บ้า" ณัฐนนท์เลียนเสียงแฟนสาว หนึ่งเดือนหัวเราะ

"ตกลงนี่รู้ว่าสาวๆ เข้าหาเขายากเพราะพยาบาลเล่าให้ฟัง"

"ทำนองนั้น เขาดังมากนี่ ก็เล่นดวงแต่นางแบบ ดารา ไม่ก็นางงามมีตำแหน่งการ์นต์ ใครใครแต่ละที่พวกนักข่าวก็เจาะมาทำข่าวขนาดหนึ่งไม่ค่อยสนยังเคยได้ยินชื่อเสียงของเขาเลย ไม่อย่างนั้นไมโครโฟนขนาดนี้หรือจ๊ะ จริงไหม"

"ใช่สิ หนึ่งก็ไม่เคยสนใจจะมองหน้ามองตาเขาจริงๆ ลักครั้งเหมือนกันนะ เคยเจอกันเฉียดๆ บ้างตามงานเลี้ยง แต่น่าจะหล่อไม่ใช่เล่น ไม่อย่างนั้นคงไม่มีสาวเดินตามเป็นพรวน..."

หนึ่งเดือนพยายามจะดึงภาพความทรงจำเมื่อครั้งเคยเจอเขาในงานเลี้ยงวันเกิดทำนรัฐมนตรีกะทรวงพาณิชย์ เธอจำได้ว่าเห็น

สาวๆ เข้าไปรุมล้อมผู้ชายคนนี้ ทางออกมาก็มีนักข่าวคอยชักรูป แสงแฟลชชวบวบตลอดเวลา เมื่อประมวลเข้ากับรูปภาพไม่มีใครชัดที่เคยเห็นจากหน้าหนังสือพิมพ์ เธอคิดว่าเขาน่าจะหน้าตาดีมาก ตัวสูง ลีกร้อยแปดสิบเซนติเมตร สวมสูทสากลได้ดูดีไม่แพ้พัฒนาประจำวันญาติผู้พี่ของเธอทีเดียว

"แล้วยังจะมาแต่งงานกับยัยพันได้ละนี่ เด็กกว่ากันเกือบสิบปี แถมยังไม่ใช่ดารานางแบบอีก"

"ไม่รู้สิ" ญัฐนนท์ไหวไหล่ "คงเป็นตัวจริงแล้วละมั้ง ที่ผ่านมามีแต่ควงเล่น ว่าไปหนักก็ไม่เห็นเขาเคยควงพวกลูกเศรษฐีมีเงินเลยนะ ถ้าให้คิดแบบผู้ชายก็คงคิดว่ากับคนมีเงินหรือไม่ก็พวกลูกสาวผู้มีอำนาจ จะทำเล่นๆ ไม่ได้ละมั้ง"

"นั่นแสดงว่าเขาจะเอาจริงกับยัยพัน"

"อาจจะ"

ยี่งที่หนึ่งเดือนยังไม่สบายใจ "ถ้าอย่างนั้นหนึ่งก็เห็นจะต้องไปคุยให้ได้ ดูก่อนว่าจะติดต่อกันใครได้บ้าง"

"นั่นช่วยอะไรได้บ้างไหม"

"คิดว่าคงไม่ได้หรอก นั่นไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับนักธุรกิจแบบพวกหนึ่ง หนึ่งพอมีวิธีแล้ว แต่ที่ว่าจะกินข้าวกลางวันกันวันนี้คงไม่ได้แล้วละมั้ง หนึ่งต้องทำงานแล้วละนั่น"

ว่าแล้วหนึ่งเดือนก็กดเครื่องติดต่อกายในเพื่อส่งงานเลขๆ เพื่อที่จะได้จัดการงานให้เสร็จและมีเวลาไปจัดการเรื่องน้องสาวคนเดียว โดยไม่ได้ให้ความสนใจแฟนหนุ่มอีก

ทั้งคำพูดและการกระทำของเธอ... เธอทำลงไปไม่คิดอะไรมาก เพราะถือว่าสนิทสนมรู้จักญัฐนนท์มานานแล้ว ไม่ทันได้เห็นหรือว่ามี ความน้อยเนื้อต่ำใจผ่านเข้ามาในดวงตาของญัฐนนท์แวบหนึ่ง ก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว

"...ถ้ามีอะไรที่นัทพอจะช่วยให้... หนึ่งบอกก็แล้วกัน นัทจะกลับแล้ว
มีเวรบ้าง"

"จ๊ะ บายๆ"

บทที่ 2

ที่แรก...หนึ่งเดือนคิดว่าวิธีอื่นๆ ในการขอเข้าพบบริติคอย่างไรให้
เลขาฯ ของเธอติดต่อเขาให้โดยตรงจะประสบผลสำเร็จ เพราะเขา
ไม่มีเหตุผลจะปฏิเสธการขอเข้าพบอย่างเป็นทางการจากทายาทคนที่
สองของ Freeze Diamond ซึ่งไม่ได้ถูกจัดอยู่ในข่ายผู้หญิงที่คิด
จะจับเศรษฐกิจ เมื่อบอกว่าอยากพบย่อมต้องมีเหตุจำเป็น

ทว่าความที่เธอไม่สามารถแจ้งกับบุคคลภายนอกได้ว่าหัวข้อที่
จะขอเข้าพบและพูดคุยเป็นเรื่องส่วนตัวในครอบครัว นายเงษฐา
เลขาฯ ของทางนั้นจึงปิดประตูทุกบาน ไม่ให้เข้าพบ

"ว่าไงนะ" หนึ่งเดือนแทบไม่เชื่อหูเมื่อเลขาฯ ของเธอโทรมา
แจ้งข่าวนั้น

หนูนาหรือณาราลักษณ์โอดครวญมาตามสัญญาณโทรศัพท์
ที่โทรมาจากคอนโดมิเนียมของริตัส เสียงน่าน้ำทิพย์ของเลขาฯ
สาวซึ่งตัวเล็กกว่าภูเขานิดเดียวชอกช้ำระกำใจราวกับได้รับความทุกข์
ทรมานจนเจ็บช้ำน้ำใจอย่างแสนสาหัส

"หนูนาพยายามแล้วนะคะเจ้านาย โทรมาขอนัดครั้งแรกเขาไม่ให้

หนูนาก็ถือ เอี้ย เดินทางมาด้วยตัวเองถึงคอนโดฯ แต่ทั้งพนักงาน
ทั้งเลขาฯ ของเธอปฏิเสธหนูนาคงหมด หนูนาเป็นสาวสวยที่ไม่เคยมีใคร
เซย์โน แต่การขอเข้าพบคุณรักนี่ยิ่งกว่าขอพบนายกรัฐมนตรียิ่งอีก เขา
บอกว่าไม่อนุญาตผู้หญิง พุดเป็นอยู่คำเดียวแบบนี้ซ้ำๆ จนหนูนา
คิดว่าคุณรักเธอทำจะเป็นเกย์เสียแล้วละ เนี่ย...หนูนาร่ำๆ ว่าจะไป
แปลงตัวเป็นผู้ชายอีกที แต่คิดว่าสวยขนาดนี้เขาคงจำได้แน่ละเจ้านาย!"

หนึ่งเดือนทั้งแปลกใจทั้งหมั่นไส้ ไม่รู้ว่านายรักคิดนี่เนื้อตัวทำด้วย
ทองคำหรืออย่างไร ถึงได้กลัวคนเข้าใกล้เสียขนาดนั้น

"คุณหนึ่งบอกเหตุผลในการเข้าพบคุณรักให้หนูนาได้ไหมคะ
เขาถามมา พอหนูนาบอกไม่ได้เขาก็สายหน้ากันหมด มันเป็นเรื่องลับ
ระดับโลกหรือเปล่าคะ แพลมๆ นิดเดียวพอเป็นสัญญาณให้เขารู้
ได้ไหมคะ"

"ก็...ไม่ได้หรอกนะหนูนา ไม่เป็นไร กลับมาเถอะ ฉันทจะหาทาง
ใหม่"

"งั้นถ้าหนูนาบอกว่าคุณรักเขาเพิ่งเข้ามาคุยกับคุณพั๊ดละคะ
พอจะช่วยอะไรได้ไหม แว่วๆ ว่าพาคณมาติดต่อเรื่องเปิดร้านเพชร
สาขาใหม่นะคะ"

ณาราลักษณ์หมายถึงพั๊ดนั้นตะวันซึ่งเป็นทายาทสายตรง
อันดับหนึ่งของ Freeze Diamond เขากับเธอสนิทสนมกันดีประสา
พี่น้อง และหากเบรียบไปหนึ่งเดือนก็เป็นมือขวา ถึงกระนั้นหนึ่งเดือน
ก็ยังไม่อยากให้เรื่องของพันดาว...ล่องรู้ไปถึงครอบครัวอันประกะอบ
ด้วยลุงกับป้าสะใภ้และลูกชาย

ไฟในก็ต้องแก๊กกันไป อย่าเพิ่งเอาออกไปให้ใครช่วยดับจะดีกว่า

"อย่าเลยหนูนา กลับมาเถอะ"

หนึ่งเดือนเลิกบทสนทนากับเลขาฯ ส่วนตัวก่อนจะมานั่งปวดหัว
หาวิธีอื่นโดยพยายามกดเก็บความหมั่นไส้ผู้ชายที่ไม่เคยเห็นหน้า

เอาไว้ให้ลึกๆ ทั้งๆ โทษเขาแล้วละว่าสงสัยจะรู้ตัวเรื่องที่เขาจะไปพูด
"ยัยพันคงไม่พันบอกเขาไปแล้วแน่ ถึงได้หลบหนีดหัวอยู่แต่ใน
กระดองเสี้ยนขนาดนี้..."

ถึงอย่างนั้นหนึ่งเดือนยังจำเป็นต้องหาวิธี และสมองอัน
ปราดเปรื่องฉลาดเฉลียวของเธอก็ทำให้นึกได้อีกวิธีหนึ่ง เพียงแต่มัน
อาจต้องใช้ทรัพยากรในมือมากไปสักหน่อยสำหรับสร้างสะพานทอด
เข้าไปหาเป้าหมาย ในขณะที่คนซึ่งเธอจะเกณฑ์ว่าน่าจะช่วยสร้าง
สะพานให้เธอได้ไม่ใช่คนโง่

ออกจะเขี้ยวลากดิน ไม่อย่างนั้นมิหรือหนึ่งเดือนจะเดือนให้
พันดาวอยู่ห่างๆ

หญิงสาวใคร่ครวญและไตร่ตรองอย่างรอบคอบอีกสักพัก ก่อน
จะตัดสินใจติดต่อเทพทัตซึ่งเป็นเพื่อนตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลายของ
น้องสาวเพราะเห็นว่าไม่มีทางอื่น

เมื่อแจ้งเจตจำนงในการขอเข้าพบญาติผู้ใหญ่ของเขาให้เขาทราบ
ฝ่ายนั้นยกทำหันทันควันซึ่งก็อยู่ในความคาดหมายของหนึ่งเดือน

‘ผมไม่ค่อยว่างเลยครับพี่หนึ่ง งานออกจะเยอะ แล้วพี่รักเขาก็
เข้าพบยากจริงๆ โดยเฉพาะผู้หญิงที่ไม่เกี่ยวข้องกันมาก่อนแต่ขอพบ
ในเวลาส่วนตัว’

หนึ่งเดือนไม่อยากอ้อมค้อมจึงเสนอคำตอบแทนที่ไม่ใช่ใน
รูปแบบของตัวเงิน เนื่องจากเทพทัตไม่ใช่คนสิ้นไร้ไม้ตอก แต่เป็น
คนหนุ่มไฟแรงที่กำลังหาทางพิสูจน์ตัวเองว่าจะโด่งดัง จะร่ำรวยได้
โดยสองมือของตนหรือไม่

‘พี่มีโกดังร้างอยู่แถวสมุทรปราการ ไม่ได้ใช้งานมานานแล้ว
แล้วก็ยังมียี่สิบดินอีกหลายแปลงที่ซื้อทิ้งไว้ ตู้อคอนเทนเนอร์ให้เช่าที่ใคร
จะมาเช่าก็ได้ ไม่เช่าก็ไม่เดือดร้อน แล้วก็ยังมียี่สิบไร่ที่ปล่อยให้
คนท้องถิ่นเช่า มีป่าไผ่รกรกๆ มีป่าต้นตะกั่ว แล้วก็ไร่สมุนไพรร้างๆ

เทพก็รู้ว่าพี่ดูแลธุรกิจอัญมณีอยู่ ไม่มีปัญญาบริหารทรัพย์สินพวกนั้น เทพอยากเข้ามาลงทุนกับพี่บ้างไหมล่ะ ตรงไหนก็ได้'

ตอนคุยกันนั้นเทพก็ยังไม่ได้ตกลงทันทีเพราะเขาขอเวลากลับไปคิด แต่หนึ่งเดือนกำลังรีบ จึงใช้ชั้นเชิงของนักธุรกิจที่มีประสบการณ์มากกว่าชายหนุ่มซึ่งเพิ่งเรียนจบและไม่เคยเข้าไปหาประสบการณ์จากการทำงานที่มีอยู่แล้วในครอบครัว...ด้วยการโผล่ออกไปอย่างกึ่งดูถูก

'อ้าวเธอ พี่นึกว่าเทพจะเล็งเห็นเลยเสียอีกว่าอะไรทำเงินให้เทพได้ แล้วจะใช้เวลาคิดกี่วันล่ะ พี่ไม่ค่อยมีเวลานะ เทพก็รู้ว่าเวลาของนักธุรกิจเป็นเงินเป็นทอง หายใจไปฟรีๆ อย่าวุ่นวายสามวันห้าวัน แค่สามชั่วโมงก็ซ้ำแล้ว'

ด้วยโทสะ ปลายก็ติดเบ็ดที่กระตุกล่อ เทพก็ตบเสียงสะบัดแล้วเลือกกว้างๆ ไว้ก่อนเนื่องจากเขาเองยังไม่แน่ใจในศักยภาพของตนว่าสามารถหมุนทรัพยากรตรงไหนของเธอให้กลายเป็นเงินได้บ้าง

'ความจริงผมสนใจไร่สมุนไพรมานานกับป่าต้นตะกวนะไรของพี่หนึ่งนะครับ แต่ผมก็ต้องถามหุ้นส่วนด้วยว่าอยากทำอันไหน ไม่ใช่ส้มสี่ส้มห้าทำลงไปแล้วไม่ได้เงิน อีกอย่างผมก็ยังไม่เห็นอะไรสักอย่างเลย พี่พูดเองทั้งนั้น'

'เทพก็รู้ว่าพี่ไม่ใช่เด็กๆ ที่จะเที่ยวไม้ว่ามืออย่างนั้นมืออย่างนี้ ทั้งที่ไม่มีอะไรในมือสักอย่างเดียว'

หนึ่งเดือนเล็กคิ้วเมื่อเทพก็ตบจะโกรธมากขึ้น เขาคิดว่าเธอกระทบเรื่องที่เขาบอกว่ายุ่งนุกยุงหนาทั้งที่ความจริงไม่มีอะไรจะทำเป็นขึ้นเป็นอัน

'พี่สัญญาว่าจะตกลงกับเทพทุกอย่าง เทพนัดเวลาพบคุณรัตติให้พี่ ก่อนหน้านั้นเทพก็โทรมาบอกพี่ว่าอยากลงทุนด้านไหน เสร็จแล้วก็ไปเจอกันพร้อมเอกสารเลยจะได้เซฟเวลา ดีไหม'

ชายหนุ่มที่ยังอ่อนวัย ผิวขาวหน้าใสมีท่าที่ไม่ชอบใจเล็กน้อยที่

ถูกมัดมือชก แต่ก็ยอมทำตามข้อเสนอโดยดีเนื่องจากไม่อยากจะปล่อยให้โอกาสทำเงินหลุดมือ

ด้วยเหตุนี้ อีกสองวันต่อมา หนึ่งเดือนจึงแต่งตัวด้วยมาดสาวทำงานผู้เคร่งขรึมครบสูตร ทั้งชุดกระโปรงสีขาวนวล เก้าอี้ผมเป็นมวยสูง มารอพบเทพทัตที่ห้องรับแขกชั้นล่างของอาคารคอนโดมิเนียมหรูราวโรงแรมห้าดาวกลางเมือง อันเป็นธุรกิจที่รติคมีหุ้นส่วนเป็นอันดับหนึ่ง

ได้ยินว่าเป้าหมายของเธอใช้ห้องเพนต์แฮร์สชั้นบนสุดของอาคารโอโถงทันสมัย มีระบบรักษาความปลอดภัยเป็นเยี่ยมแห่งนี้เป็นบ้านและกองบัญชาการบริหารธุรกิจของตนโดยไม่มีห้องทำงานบนบริษัทที่ไหนเลย เพราะวิธีดำเนินธุรกิจของเขาเป็นแบบซื้อมาขายไปและบริหารทรัพย์สิน ลงทุนไปกับธุรกิจนั้นๆ ที่คิดว่าสามารถทำเงินแบบเดียวกับที่เทพทัตฝันว่าจะทำ เพียงแต่รติคพิสูจน์ฝีมือไปแล้วจนร่ำรวย มีเงินทองชนิดที่ใช้ทั้งชาติก็ใช้ไม่หมด เขาจึงไม่จำเป็นต้องมีหลักแหล่งที่แน่นอนเพื่อให้คู่ค้าเชื่อถือ

หนึ่งเดือนตั้งใจว่าเจอเขาเมื่อไรจะถามเกี่ยวกับพันดาวให้รู้เรื่อง เธอเตรียมคำถามอันดูเด็ดไว้ในหัวมากมายเป็นลิบๆ ข้อ ระหว่างที่นั่งรอเทพทัตมาพาเธอขึ้นไปเพนต์แฮร์สของญาติผู้พี่จึงออกจะหงุดหงิดและยิ่งโกรธเป็นเท่าตัวเมื่อคนนัดมาไม่ตรงเวลา มาช้าเป็นชั่วโมง!

ทันทีที่หญิงสาวก้มลงมองเวลาบนหน้าปัดนาฬิกาข้อมือฝังเพชร น้ำงามสีขาวล้วนแล้วเห็นเข็มยาวกระดิกเลขสิบสอง เธอก็หมดความอดทน ลูกพรวดขึ้นจนพนักงานที่ดูแลแขกแถวนั้นสะดุ้งโหยงเนื่องจากเธอลุกขึ้นในจังหวะที่บริกรสาวในชุดกางเกงทะมัดทะแมงกำลังเดินเข้ามาหลังโซฟาเธอ

หนึ่งเดือนเกือบจะออกจากห้องรับแขกถูกระงกโดยรอบแล้ว

ถ้าเทพหัตต์ไม่รีบร้อนเปิดประตูเข้ามา

"พี่หนึ่ง ขอโทษทีครับ รถติดมากเลยช่วงหัวค่ำแบบนี้"

"รู้ว่าช่วงหกโมงถึงทุ่มหนึ่งแถวนี้รถติดมากแล้วทำไมไม่เผื่อเวลามาเทพปล่อยให้พี่รอตั้งเป็นชั่วโมง ในขณะที่พี่เอาเวลาหนึ่งชั่วโมงที่รอเทพไปนั่งอ่านเอกสารที่บริษัทพี่ได้ตั้งหลายเรื่อง!"

หญิงสาว 'ใส' เขาหันที่ที่อีกฝ่ายเกือบจะมาถึงตัวด้วยเสียงที่ค่อนข้างดังตามอารมณ์ ทำให้คนในห้องรับแขกชั้นล่างของคอนโดมิเนียมซึ่งกว้างขวางใหญ่โตราวกับลิโอบบี้โรงแรมชั้นหนึ่งหันมาดู

เทพหัตต์ชะงักก็ยืนอยู่กับที่... ไฟโตะระยิบระยับหนึ่งจุดขึ้นในอก

เขาเกิดมาในตระกูลเก่าแก่ นามสกุลดัง มีคนนับหน้าถือตาเป็นจำนวนมาก ต่อให้หนึ่งเดือนเป็นพี่สาวของพันดาวเพื่อนเก่าตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลาย แต่เรื่องจะถือนิวาสะมาดุด่าเขาต่อหน้าธารกำนัลอย่างนี้ เขาถือว่าเป็นเรื่องไม่สมควรอย่างยิ่ง

ถึงอย่างนั้นเขาก็เก่งพอจะไม่โพล่งสวนออกไปเพราะเรื่องหรือสิ่งที่เขาต้องการจากหนึ่งเดือนยังไม่สำเร็จ

อย่างน้อยนี่ก็คือคุณสมบัติข้อหนึ่งที่เขามีอยู่

รู้จักซ่อนอารมณ์!

"...ถึงผมจะช้า พี่รักก็ยังอยู่ข้างบนไม่ไปไหนไม่ใช้หรือครับ ขึ้นไปเถอะ"

เทพหัตต์กล่าวเนิบๆ แต่ก็ไร้อารมณ์จนหนึ่งเดือนรู้สึกตัว หญิงสาวนึกเคืองตัวเองที่อาจทำให้เสียเรื่อง แต่ก็คิดว่าช่างเถอะ เทพหัตต์ผิดจริงที่มาสายไปเป็นชั่วโมง เธอมีสิทธิ์โกรธ

ขณะเดินตามเขาไปที่ลิฟต์เฉพาะผู้อยู่อาศัยในเพนต์เฮ้าส์ด้วยกัน... ไม่มีคำพูด เทพหัตต์ใช้คีย์การ์ดที่ได้มาจากเลขาฯ ของรถดีลิ่งให้ลิฟต์ทำงาน พาเขาขึ้นไปชั้นสูงสุดซึ่งมีห้องของเจ้าของตึกเพียงห้องเดียวโดดๆ กินอาณาบริเวณทั่วทั้งชั้นมากกว่าพันตารางเมตร

ตอนที่ออกจากลิฟต์ ผ่านสระว่ายน้ำกับสวนหย่อมราวกับรีสอร์ทสวยกลางเมือง เดินไปสุดทางที่ประตูอันเป็นด่านสุดท้ายก่อนจะเข้าถึงตัวเจ้าของอาณาจักรแห่งนี้ นายเจษฎาเลขาฯ คนสนิทซึ่งพักอยู่กับเจ้านายด้วย เงยหน้าขึ้นจากโต๊ะทำงาน มองเทพท้อย่างแปลกใจ

"คุณเทพ" เขาร้อง "ผมนึกว่าคุณไม่มาแล้ว นี่สายเกินเวลานัดไป ชั่วโมงกว่า ท่านเคื่องคุณมากนะครับที่นัดไว้แล้วไม่มา อุตส่าห์นั่งรอ"

"รถติดมากเลยคุณเจษฎา พี่รักล่ะ ยังอยู่ไซ้ไหม"

"ก็อยู่ครับ แต่ตอนนี้พบไม่ได้แล้วนะ เพราะท่านเตรียมตัวรับแขกคนต่อไป"

"แขกอะไรมาตอนมีตๆ คำๆ..." เทพท้อพูดไปแล้วก็ควานหาคำตอบเจอด้วยตัวเอง

ช่างเหมาะเหม็ง...เขาลอบแสบะยืมและขำเลียงไปทางหนึ่งเดือนที่ยืนยั้งหลังเขาแวบหนึ่ง ก่อนจะทำเป็นมีลับลมคมใน ดึงเจษฎาไปคุยห่างเธอ

หญิงสาวขมวดคิ้ว ไม่ใคร่ชอบใจนักที่พวกเขาทำลบล้อซุบซิบกันต่อหน้า เพราะมันเป็นมารยาทอันเลวร้ายที่สุด แต่เมื่อต้องมาง้องอนขอเข้าพบใครบางคน เธอก็ต้องทำใจให้สงบ

เทพท้อทำท่าเหมือนบังคับอะไรนายเจษฎาได้แล้วจึงย้อนกลับมาหาเธอพร้อมรอยยิ้มกว้างขวาง ในดวงตามีประกายแวบ

"พี่หนึ่งเข้าไปรอรอในห้องได้เลยครับ"

"คุณเทพ..."

"เฉยเถอะนะคุณเจษฎา นี่แขกของผมนะ"

"แต่..."

"ไปครับพี่หนึ่ง เข้าไปรอรอในห้องรับแขกข้างในกัน"

เทพท้อไม่แนะนำเธอให้เจษฎารู้จักเลยสักคำสร้างความงุนงงให้

หนึ่งเดือน ทว่าเธอก็ยังยอมตามชายหนุ่มเข้าไปนั่งในห้องรับแขก ส่วนตัวของเจ้าของคอนโดฯ ซึ่งเปิดไฟสีส้มสว่าง...แต่ไม่เท่าสว่างด้วยหลอดฟลูออเรสเซนต์

หนึ่งเดือนหันมองไปรอบด้านด้วยความสนใจเพราะไม่มีโอกาสได้เข้ามาเหยียบห้องพักแบบนี้เท่าไร

เธอเป็นมนุษย์ที่อาศัยอยู่ในบ้านแบบเป็นหลังมาตั้งแต่เกิด มีครอบครัว มีสวน มีเพื่อนบ้าน และมีคนอื่นเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ทุกเวลาทุกนาที ไม่เคยต้องมาอยู่ในสถานที่ที่แค่พอเพียงแก่ความจำเป็น ตามสมัยนิยม

ที่นี่อาจจะมีครบหมด ทั้งสระว่ายน้ำ สวนสวย ห้องน้ำ ห้องนอน ห้องนั่งเล่น และห้องครัว แต่หนึ่งเดือนก็ยิ่งรู้สึกว่ามันที่อูๆ และเงียบมากกว่าสงบ

"พี่หนึ่งตีมน้ำก่อนครับ เดี่ยวพี่รักก็ออกมาแล้ว"

ขณะที่หญิงสาวสนใจมองพื้นที่รอบๆ ตัว เทพหัตกิยีนแก้วน้ำ ผลไม้มาตรงหน้า

หนึ่งเดือนรับมาแล้วนั่งลงบนชุดโซฟารับแขกหนานุ่มจนนั่งแล้ว จมไปเกือบครึ่งตัว แวบแรกเธอรูสึกว่ามันนุ่มเกินไปหรือเปล่า นั่งคุยหรือปรึกษางานคงทำให้เมื่อยเร็ว แต่ถ้าใช้นั่งพักผ่อนหรือนอนมันก็...ดีนะ

"ผมยังไม่ได้ถามพี่หนึ่งเลยใช่ไหมว่าพี่หนึ่งอยากเจอพี่รักเรื่องอะไร"

"เรื่องส่วนตัว..." หนึ่งเดือนตอบพร้อมยกแก้วน้ำผลไม้ขึ้นจิบ ก่อนจะทำหน้าเบ้ "น้ำอะไรนะ ทำไมขมๆ"

"ไม่รู้สิ ผมหยิบมาจากตู้เย็น มันเป็นกล่อง สงสัยน้ำมั้งคุณแหละ เดี่ยวนี้เขาก็กินเป็นกล่องทั้งนั้นนี่พี่ เพื่อสุขภาพด้วย"

"ไอ้เพื่อสุขภาพนี่ตัวดี ไม่เห็นอร่อยเลยสักนิด"

"ไม่ร่อยก็ช่างเหอะพี่ แต่ผมว่ามันขมชนิดเดียวเองนะ" เทพทัตลองจิบอีก หนึ่งเดือนเลยจิบตามและพบว่ามันขมน้อยลง คงเพราะชินลิ้น

"แล้วนี่เขาอยู่หรือเปล่า"

"อยู่ครับ คุณเจษบอกว่ายู่ แต่ต้องรอนิดหนึ่ง น่าจะอาบน้ำอยู่"

"อาบน้ำ?"

"ก็เรามาสาย เลยเวลานัด พี่รักเลยใช้เวลาส่วนตัว ต้องรอน้อย"

"รออีกแล้ว" หนึ่งเดือนจูปาก มองเทพทัตอย่างอยากจะโทษว่าเป็นความผิดของเขาที่ทำให้เธอต้องมารอแล้วรอเล่า เสียเวล่ำเวลา

เทพทัตยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู ก่อนจะผุดลุกขึ้นยืนอย่างกะทันหัน "ผมกลับก่อนนะพี่หนึ่ง"

"อ้าว อะไร เอาพี่มาโยนแล้วจะกลับตื้อๆ อย่างนั้นนะ"

"หรือพี่หนึ่งอยากให้ผมอยู่ด้วย ไหนว่าจะพูดเรื่องส่วนตัว"

"ก็เรื่องส่วนตัว แต่ที่นั่นมัน...ห้องส่วนตัวเขาไม่ใช่เหรอ เทพทัตอยู่เป็นเพื่อนพี่ก่อน รออยู่ข้างนอกห้องกับคุณเจษอะไรนั่นก็ได้ แล้วเดียวเรากลับด้วยกัน พี่ใช้เวลาคุยกับพี่รักของเทพไม่นานหรอก"

"ก็ได้ครับ อันที่จริงผมกะจะปรึกษาเรื่องงานที่จะได้จากพี่หนึ่งกับพี่รักเหมือนกัน แต่ก็เกรงใจว่าเรามาช้า จะมาแย่งเวลากัน ถ้าฉันผมไปรอข้างนอกกับคุณเจษแล้วกันนะครับ เสร็จแล้วเรียกด้วย"

"อือ" หนึ่งเดือนรับคำแล้วหันกลับไปให้ความสนใจกับเครื่องเรือนในห้องรับแขกสุดหรูอีกหน ไม่ทันได้เห็นที่เทพทัตยกมูมปากขึ้นยิ้มก่อนเดินออกไป

ในห้องทำงานของเลขาฯ คนสนิท เจษภูานั่งไม่ติดเพราะเดือดร้อนที่เทพทัตเข้ามาดูแลจัดการย้าย 'นั่น' มาแทน 'นี้' โดยผลการทั้งที่ความจริงเทพทัตกับรติศนั้นไม่ค่อยได้คลุกคลีกัน เปรียบไปแล้ว

ก็เหมือนญาติห่างๆ

แม้เจ้านายของเจษฎาจะเป็นคนอารมณ์ดี โดยปกติไม่ค่อยโกรธเคืองใครและมีน้ำใจ แต่ไม่มีใครรู้จักนายเท่าเขา

รติศไม่ใช่สื่อ แต่เป็นพัยค์ซ์ซ้อนเล็บที่ประสบความสำเร็จชีวิตเขา เขาขบการได้คนเดียว ไม่พอใจอะไรก็ทิ้ง บางทีเห็นว่าไม่ควรให้ตกไปอยู่ในมือคนอื่นก็ทำลายเสีย แล้วหาใหม่จนกว่าจะพอใจในโลกนี้คนที่รติศทิ้งไม่ได้และไม่เคยไม่พอใจคือพ่อกับแม่และน้องสาวคนเดียว ต่อให้เจษฎาเป็นเลขาฯ คนสนิท พ่อแม่ของนายส่งเสริมและปลุกปั่นให้มาเป็นเพื่อนตายของรติศตั้งแต่ยังเล็ก ก็ไม่ได้แปลว่าจะขึ้นารติศได้

ปะเหมาะเคราะห์ร้ายเรื่องที่เทพทัตเพิ่งทำไปโดยพลการทำให้เจ้านายโกรธจนไม่อาจให้อภัย มีหวังระเบิดลงหัวเขาแน่

เทพทัตเปิดประตูออกมาในช่วงเวลาที่เจษฎาร้อนใจจนถึงที่สุด เลขาฯ ของรติศลุกพรวด ปรีเข้าไปหา

"คุณเทพครับ ผมว่าอย่าทำอย่างนี้เลยจะดีกว่านะครับ ให้คุณผู้หญิงคนนั้นออกมาเถอะ"

"กลัวอะไรหนักหนาจะคุณเจษ ก็ไหนกำลังกลุ่มเรื่องที่คุณผู้หญิงที่นัดไว้ให้พี่รียังมาไม่ถึงไม่ใช่เหรอ ผมก็ส่งคนของผมเข้าไปขัดตาทัพให้แล้วไง"

"แต่มันไม่ใช่... คุณเทพครับ ถ้าฉันบอกผมหน่อยว่าคุณผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร เมื่อกี้ไม่ยอมบอก"

"จะถามทำไมเล่า ก็ผู้หญิงเหมือนกัน"

"ไม่ เธอแต่งตัวไม่เหมือนผู้หญิงพรรคอย่างนั้น ผมว่าต้องไม่ใช่อะไรที่มันง่ายๆ แน่ ถ้าเกิดอะไรขึ้นมันจะร้ายแรง ผมจะไปเชิญเธอออกมา"

"เขาคุยกันอยู่นะ"

เฉษฐาชะงักกึก เทพทัตจึงยิ้มแบบยกมุมปากขึ้นสูงข้างเดียว
"พี่รักออกมาจากห้องอาบนํ้าแล้ว เขาคุยกันอยู่ ถ้าเกิดเรื่อง
อะไรขึ้น เขาก็ต้องโวยวายไปแล้วสิ"

"จริงหรือครับ"

"อยากไปดูก็ได้เนี่ย ผมไปแล้วนะ มีนัดทานข้าวกับเพื่อนอีก"
เทพทัตไหวไหล่ทั้งซ้ายแล้วเดินออกจากห้องเลยโดยไม่สนการ
ท้วงถามและทัดทานใดๆ ของเฉษฐา

ออกมานอกห้องแล้วดวงตาคมอย่างที่ถ่ายทอดกันมาในตระกูล
ก็หริ่งแววรีนรมย์หายหน ริมฝีปากบางสวยเข้มสนิท

หนึ่งเดือนกล้ำตำหนิเขาในที่สาธารณะ เขาจะสั่งสอนให้เธอ
รู้สำนึก

นี่ยังไม่นับพวกลึนทรพย์หลายรายการตีเป็นมูลคามหาศาลที่
เธอบอกว่ามีเหลือๆ อยู่ หากเขามีเวลาพอเขาจะหาทางโกยมาจากเธอ
ให้หมด แต่เวลานี้ให้เธอตื่นขึ้นมาในสภาพพ่ายแพ้หมดรูปด้วยน้ำมือ
เขาลักครั้งก่อนเถอะ

หนึ่งเดือน...

"ไม่มีทางรอดมือพี่รักหรอก ยัยเร้งตั้งเฮ้ย..."

บทที่ 3

แสงไฟสีส้มในห้องรับแขกของรติศัลป์คล้ายคลึงคลาว่า จะสว่างลงอย่างปัจจุบันทันด่วน มีหน้าจั่วอากาศยังอุ่นขึ้นจนหนึ่งเดือน
อบอ้าวในเนื้อตัว เลื้อยสุทที่สวมทับชุดทำงานแบบชริมน์ำรำคาญ
จนอยากถอดแล้วเหวี่ยงไปไกลๆ ทว่าเธอก็ยังสำนึกได้ว่าการทำ
เช่นนั้นในที่อื่นเป็นผู้อื่นคือการเสียมารยาท

"...แอร์เสียหรือไงเนี่ย"

หญิงสาวกระสับกระส่ายจนทนไม่ไหว ลุกขึ้นยืนหันรีหันขวางอยู่
กลางห้องรับแขกกว้าง เงยหน้าขึ้นมองเครื่องปรับอากาศติดผนังสีขาว
สะอาดที่ทำงานด้วยความเงียบกริบอย่างไม่รู้จะอย่างไรดี มัน
ครั้นเนื้อครั้นตัวพิลึก

โหยๆ เหมือนอยากได้อะไรสักอย่าง แต่ก็ไม่ได้หิวมีเอียนที่
ปกติจะรับประทานตอนหนึ่งทุ่มครึ่งซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกันนี้ เพราะ
ท้องยังอึดกับอาหารว่างก่อนมาพบเทพทัต

ตอนนั้นเอง ประตูที่เชื่อมไปยังห้องนอนของเจ้าของสถานที่
เปิดออกอย่างเงียบเชียบ

ความที่มันอยู่ข้างหลังหนึ่งเดือน เธอจึงไม่เห็นว่ามีร่างสูงใหญ่
ของคนที่หนึ่งก้าวออกมายืนดูแผ่นหลังอันแน่นในชุดสูทกระโปรง
เข้ารูปของเธออย่างฉงน

เขาเพิ่งอาบน้ำเสร็จและแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว แต่ก็ยังเป็นชุดลำลอง
สำหรับอยู่บ้านตามสบาย ประกอบด้วยกางเกงผ้าฝ้ายขลิบกับเสื้อยืด
พอดีตัว ไม่คับไม่หลวม เรือนกายสูงใหญ่ไม่ได้เกร็งกร้านจนเหมือน
นักกีฬากล้ามใหญ่ หากสมบุรณ์ด้วยกล้ามเนื้อของหนุ่มฉกรรจ์ผู้ไม่เคย
ละเลยการดูแลตัวเองเพื่อบุคลิกภาพ

ตอนที่ตั้งใจจะเดินออกมาดูว่าเหตุใดในห้องนอนของเขา
ยังไม่มีคนที่นัดไว้คืนนี้ เขาก็พบหญิงสาวแปลกหน้าและแน่ใจว่าเธอ
ไม่ใช่คนที่เขานัดเอาไว้ เพราะศาลิษาคุ้นเคยคนล่าสุดของเขาสูง...และ
อวบอืดกว่าเธอ

ผู้หญิงที่เขาเห็นสูงราวร้อยหกสิบห้าเซนติเมตร ค่อนข้างผอม
เพรียวไปทั้งเนื้อทั้งตัว ตั้งแต่ไหล่ลาด ไค้งหลัง เอวคอด และสะโพก
ที่ไม่ใหญ่โต

เธอสวมชุดสูทกระโปรงสากลได้ดูโก้และเสริมให้เรือนกาย
สูงระหงสวยสง่า ผมสีน้ำตาลเข้มรวบขึ้นสูงเผยลำคอขาวน่ามอง
ทั้งเข้าและน้องเรียวที่อำพรางอยู่ในถุงน้องสีนวลสีเดียวกับผิวเนื้อก็
น่าทะนุถนอมไม่ใช่เล่น

กวาดตาดูเสียหัวตัวจากเท้าจรดหัวตั้งนี้แล้วรติคดียังมั่นใจว่าเธอ
ไม่ใช่ศาลิษา และไม่ใช่ใครคนหนึ่งที่เคยชกานัดมาแทนคู่เด็ดของเขา
ในคำคืนนี้ แต่...เขาว่าเขารอบที่มีเธอยืนอยู่ตรงหน้าในเวลานี้มากกว่า
เพราะอารมณ์ตอนที่โทรนัดฝ่ายนั้นเมื่อเข้ากับตอนนี่...เป็นคนละ
อารมณ์

เมื่อเข้าเขาคำเคร่งกับการเจรจาต่อรองธุรกิจและเริ่มสนุกกับ
การไล่บี้ฝ่ายตรงข้าม อารมณ์พลังพล่านและผยองกับความสำเร็จ

ทำให้โทรทัศน์ศาลิษยามาออกแดดกันในห้องนอนของเขาคืนนี้ แต่เมื่อช่วงเย็นเทพทัศนัดแล้วไม่เป็นนัด เบี้ยวแบบไม่โทรมาบอกกล่าวเหตุผล

ความเป็นญาติสายเลือดเดียวกันทำให้โกรธไม่ได้ จึงเปลี่ยนเป็นก่อให้เกิดความแข็ง ระหว่างอาบน้ำนี่ก็อยากให้คู่ดวงของเขาเข้ามาช่วยขัดเนื้อขัดตัว แต่เธอก็ซ้าเสียจนเขาคักจะเบื้อ พอออกมาแล้วเจอผู้หญิงสวยที่ไหนไม่รู้มายืนหลุกหลิกอยู่ไม่สุขอยู่ในห้องรับแขกค่อยยื่นรอยยิ้มขึ้นมาบ้าง

สวยหรือ...ต้องสวยแน่ละ

แม้รติจะยังไม่ทันได้เห็นหน้า แต่เขามั่นใจเช่นนั้นเพราะแนวคางกับลำคอของเธอได้มุ่มมุ่มนวลอ่อนหวาน รูปกะโหลกก็โค้งมน หุกลมน่ารัก ชวนมองไปแล้วเกินกว่าห้าสิบเปอร์เซ็นต์

รออีกพักเดียว เมื่อฝ่ายนั้นหันใบหน้าด้านข้างมาให้เห็น รติศก็ได้ยิ้มออกอย่างสมใจว่าหน้าตาดีอย่างที่เขาคาดไว้ไม่มีผิด

จมูกของเธอโด่งมน โหนกแก้มโค้งรับกับกรอบดวงตากลมสวย มองจากด้านข้างเห็นเป็นรูปคลื่นโค้งละมุนละไมชวนลูบไล้สัมผัสอย่างนุ่มนวล ขนตาดำยาวค่อนข้างตรงเป็นแพหนา คิ้วแลดูดูนิดๆ เพราะตัวดีแข็งขึ้นแต่เข้มสวยอย่างเป็นธรรมชาติ ส่วนริมฝีปากไม่หนาไม่บางนั้นเอบอ้ม หยักลึกเห็นเป็นเส้นสายอันเฉียบคมชัดเจน

อะไรไม่สำคัญเท่าเธอปรากฏตัวอยู่ในที่ที่เป็นของเขา...

เปรียบไปก็เหมือนลูกแกะที่ไหนไม่รู้หลงเข้ามาในถ้ำเสือ...

รติศสัมผัสได้ว่าหัวใจในอกของเขาเร่งจังหวะขึ้น อารมณ์ปั่นป่วน รัญจวนกลับมาเยียมเยือนทุกอณูในเนื้อตัว เขาก้าวเข้าไปหาเธอด้วยผีทำเบากริบ ระหว่างนั้นหนึ่งเดือนก็ร้อนจนสุดจะทน ค่อยๆ ปลดเสื้อตัวนอกสูดออกจากตัว

รติศเลิกคิ้ว ยิ้มอย่างเอ็นดูเมื่ออีกฝ่ายทำเหมือนโมโหที่เสื้อสุท

ถอดยาก พอถอดได้ก็หมุนตัวไปอีกทางเพื่อทำอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่
เขาคว้าเอาเหล็กของเธอได้ทันก่อนเธอจะเปลี่ยนอิริยาบถแล้วหันมาเห็น
กัมลงงับไบหูที่สนใจตั้งแต่เมื่อกี้

"ว้าย!"

หนึ่งเดือนสะดุ้งสุดตัวเมื่อจู่ๆ โดนจู่โจมกอดจากด้านหลัง ซ้ำร้าย
ไบหูยังร้อนวาบด้วยสัมผัสนุ่มอุ่นของอะไรบางอย่างที่แนบลงมา

พยายามจะหมุนตัวแล้วแต่มันมีนๆ พิกล มือไม้ก็อ่อนปวกเปียก
แถมท่อนแขนแข็งแกร่งที่ทาบบนเรือนกายยังก่อความร้อนราว
กับไฟ แม้จะยังมีเสื้อผ้านกั้นผิวเนื้อเอาไว้ก็ยิ่งร้อนวาบ

"ใครนะ ปล่อยนะ"

กระหึ่มเสียงของตัวเองหนึ่งเดือนได้ยินแล้วยังแปลกแปร่ง มัน
อ่อนระโหยเหมือนคอกแห่งไม่ได้รับการเติมเต็มความชุ่มชื้น

รติศหัวเราะเบาๆ อย่างอารมณ์ดีเมื่ออีกฝ่ายมีจริต

ว่าอันที่จริงเขาก็ไม่เคยหยอกผู้หญิงที่ไม่เต็มใจเล่นด้วย เนื่องจาก
ผู้หญิงที่ไม่คิดจะเป็นคู่รักยามค่ำคืนให้เขายอมไม่ตามมาถึงที่นี่ และ
ถ้ามาแล้ว เธอมีเหตุผลอะไรที่จะหวงเนื้อหวงตัว

ผู้หญิงคนที่เขาถือวิสาสะกอดอยู่นี้เป็นใครไม่รู้ รู้แต่เป็นลูกแกะ
ตัวหนึ่งที่หลงเข้ามาในถ้ำเสือหิว

รติศค่อยๆ หันเธอกลับมาประจันหน้ากับเขาเพื่อจะดูให้ชัดว่า
หน้าตาลูกแกะหลงทางเป็นแบบไหน ครั้นแล้วก็ค้นหาพาดเฉียดดูต้น
กว่าเธอก็ขยับขึ้นสูงเล็กน้อยเมื่อสบเข้ากับแวตาท่อนเชื่อมระคน
ง่วงงุนของหนึ่งเดือน

มือไม้ที่เกาะลำแขนของเขาลื่นเทิ้ม रिมีฝิปากเล็กๆ แต่อิมและ
ชุ่มฉ่ำเหมือนผลไม้พื้มีพ่าเสียงแผ่วล้า แทบไม่ได้ยิน

"คุณ...ปล่อยฉันนะ"

รติศพิศดวงหน้าสวยคมแต่ดูอ่อนหวานขึ้นบานพะเรือเมื่อ

ถูกความริษยาจวนเล่นงานจนปั่นป่วนพร้อมกับรู้สึกว้าเหวามในอก
สองขาเพรียวของเธอสั้นหงิกจนแทบจะทรงตัวไว้ไม่อยู่

เขาชอบดู แต่ดูแล้วก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

"เล่าให้ผมฟังหน่อยซิ ใครเอาอะไรให้คุณกินหรือเปล่า"

"กิน...เหรออ"

หนึ่งเดือนยังพอมีสติจึงพยายามจะคิด ครั้นแล้วก็หันไปทาง
แก้วน้ำที่วางอยู่บนโต๊ะกลางหน้าชุดโซฟาปรับแขกสีนวล ชายหนุ่ม
หันไปทางเดียวกับเธอ เมื่อเห็นตัวต้นเหตุก็หันมา ตั้งใจจะถามอีก
ทว่า...หญิงสาวกำลังใช้กำลังที่แทบแห้งขอดไม่เหลือผลึกใสเขา

มันเบาเสียจนกลายเป็นแต่เบาๆ มีหน้าซ้ำดวงหน้าหวานยัง
ปนดูได้ถึงขนาดนี้แม้จะตกอยู่ใต้ฤทธิ์ของยาอะไรไม่รู้

ปฏิกิริยาของอีกฝ่ายทำให้รติคทั้งชั้นทั้งเอ็นดู อีกทีก็สิ่งที่เธอ
ประคองสติได้นาน

"อายุเท่าไรแล้ว..."

"หา?" หนึ่งเดือนงยหน้าขึ้นถามเสียงแห้ง

"ผมถามว่าอายุเท่าไรแล้ว..."

"ยี่สิบเจ็ด... แล้วจะถามทำไม..."

เธอต่อท้ายประโยคด้วยการกดเสียงต่ำและขมวดคิ้ว คลับคล้าย
เพ็งนึกได้ว่าเปลลดตอบเขาไปเสียได้...เรื่องอายุ

ชายหนุ่มยิ้มระรื่นนึกเอ็นดูขึ้นอีกเท่าตัว "ถามให้แน่ใจว่าอายุ
สมควรแล้ว"

"สมควรอะไร บ้าชิบ...ปล่อยเสียที ฉันจะกลับบ้าน..."

"กลับสภาพนี้เนี่ยนะ อยู่ที่นี่ดีกว่า เดียวก็ไปเสียท่าจิ้งจอกที่ไหน
หรรอก"

"แล้วคุณเป็นลูกแมวเหรออ ตาบ้า...โหย้ย ปล่อยนะ"

"เปล่า ไม่ได้เป็นลูกแมวแน่ เป็นเสือเต็มตัวเลยล่ะ" ว่าแล้วรติค

ก็ก้มลงจุมพิตริมฝีปากแดงเปล่งปลั่งที่ลอยยั่วเขาตรงหน้าเบาๆ อย่าง
นึกรักคนโดนมอมยาแล้วยังปากเก่ง

หนึ่งเดือนสะท้านวาบ หดคอค ผงะ หลับตาปี๋ แม้มปากแน่น
จนเห็นเป็นเส้นเดียว ทำเอาเขาเห็นแล้วกลืนยี้มจนตัวโยน

ดูเอาลี...โดนแตะะนิตแตะะหน้อยก็ใจเต้นจนสะเทือนออกมาให้
ได้ยืนชดถึงขนาดนี้แล้วยังทำเป็นเก่ง

"อยากกลับเลยนะ คินนี่อยู่กับผมนี่ล่ะ" ชายหนุ่มก้มลงไปกระซิบ
เสียงต่ำที่ริมหูของเธอ หนึ่งเดือนแทบจะล้มลงไปกองด้วยความกระสัน
รัฐจวนพุงปราดไปทั่วทั้งเนื้อตัวรวมถึงกระดูก ถึงอย่างนั้นเธอก็ยัง
ส่ายหัว จิกเขนเขาแน่นแบบคนไม่มีใครมีแรง

"ที่เมื่อกี้ถามอายุแล้วบอกว่าสมควรแล้วนะ ผมหมายถึงสมควร
จะรู้ได้แล้วว่าผมจะทำอะไรคุณได้บ้าง..."

รติศก้มลงซ่อนร่างแบบบางของเธอขึ้นมาอุ้ม หญิงสาวสะดุ้งวาบ
แต่จะผลึกใสเท่าไรก็ไม่อาจทำให้ฝ่ายนั้นสะดุ้งสะเทือน

เขายี้มให้และก้มลงมาขโมยริมฝีปากอีกหน นับเป็นครั้งแรกและ
ครั้งที่สองในคำคืนเดียวกันที่หนึ่งเดือนมีโอกาสได้รู้จักริมฝีปาก
ของคนอื่นอย่างใกล้ชิด ทว่ารติศไม่หยุดเพียงแค่นั้น เขาพาเธอ
เข้าไปในห้องแล้ววางเธอบนเตียงนอน ก่อนจะง่วนกับการปลดเปลื้อง
อารมณ์ของเธอโดยไม่สนคำทัดทาน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)